

Αυτόνομες παρεμβάσεις

φθινόπωρο 2006

Οι Αυτόνομες Παρεμβάσεις πραγματοποιούνται στα Γιάννενα (plebe canaglia) και την Αθήνα (lost solidarios). Τα κείμενα που περιλαμβάνονται στη σειρά «Αυτόνομες Παρεμβάσεις» αποτελούν προϊόντα των συζητήσεων των Α.Π., εκτός από όσα φέρουν την υπογραφή του συντάκτη τους.

Για επικοινωνία:

aut_par@yahoo.gr

Κυκλοφορεί

Λίγο μελάνι ακόμα...
για τις καταλήψεις στα
πανεπιστήμια, τις
ελπίδες και τα αδιέξοδα που
δημιουργήθηκαν

Στο τέλος του προηγούμενου αναδημαϊκού έτους και ενώ όλα έδειχναν πως θα τελειώνα μέσα στα καθιερωμένα πλαίσια, πλαίσια (συνήθως μετά τις αλλαγές τίτλου των συνασπίων), δημιουργήθηκε μια κατάσταση, η οποία εξέληξε τόσο τους συνδικαλιστές φοιτητές όσο και ολόκληρη την πολιτική τάξη που αυτοί εκπροσωπούν... Μέσα σε λίγες εβδομάδες σχεδόν όλες οι σχολές βρέθηκαν σε κατάσταση αντίθεσης στο νέο νόμο-πλαίσιο που προέβλεπε η κυβέρνηση. Οι κυριότερες αλλαγές που θα επιβάλλονταν μέσω του νέου νόμου ήταν ο περιορισμός της φοίτησης

Αυτό το φθινόπωρο, με τη συμπλήρωση 50 χρόνων από τη λαϊκή εξέγερση στην Ουγγαρία συνέπεσαν οι διαδηλώσεις ενάντια στην κυβέρνηση του «Σοσιαλιστικού Κόμματος» του Ferenc Gyurcsany. Σήμερα η Ουγγαρία είναι (από το 2004) μέλος της Ε.Ε. και (από το 1999) μέλος του ΝΑΤΟ. Το 1956, στην περίοδο της αποσταλινοποίησης, η Ουγγαρία βρισκόταν στο ανατολικό μπλοκ υπό την ηγεμονία της ΕΣΣΔ. 50 χρόνια πριν, οι εξεγερμένοι αγωνίστηκαν ενάντια στο καθεστώς του Κόμματος-Κράτους και ενάντια στο στρατό της ΕΣΣΔ. Τα εργατικά συμβούλια, η συναδέλφωση των επαναστατών με ούγγρους αλλά και σοβιετικούς στρατιώτες, η πλήρης ελευθερία λόγου και έκφρασης, η πολυμορφία και η γενικευμένη αυτοδιεύθυνση ενάντια στις δυνάμεις ασφάλειας του καθεστώτος και τα σοβιετικά τανκς. Οι χιλιάδες νεκροί, φυλακισμένοι και πρόσφυγες πιστοποίησαν τη «νίκη» του καθεστώτος και της ΕΣΣΔ. Η φωτιά της εξέγερσης έσβησε κάτω από τις ερπύστριες των σοβιετικών τανκς.

Σήμερα στους δρόμους της Βουδαπέστης, εκεί όπου θυσιάστηκαν χιλιάδες άνθρωποι για την ελευθερία, διαδηλώνουν ακροδεξιοί ζητώντας την παραίτηση της μαφίας που κυβερνά. Στελέχη της κομματικής γραφειοκρατίας επί «ανύπαρκτου σοσιαλισμού» αποτελούν τη σημερινή πολιτική και οικονομική ελίτ (όπως ο F. Gyurcsany). Η φτώχεια, η ανελευθερία, η εκμετάλλευση, σε συνδυασμό με την απαξίωση της κοινωνικής αλληλεγγύης και δικαιοσύνης αφήνουν χώρο για την ανάπτυξη διάφορων εθνικιστικών και φασιστικών σκουληκιών, που εκμεταλλεύονται με τον καλύτερο τρόπο την ανυποληψία των αριστερών, αντικαπιταλιστικών φωνών στην ανατολική Ευρώπη. Τα καθεστώτα του «ανύπαρκτου σοσιαλισμού» κατέρρευσαν, η ελευθερία όμως ακόμα δεν ήρθε.

Έτσι φαντάζει ακόμα επίκαιρη η στάκα μιας ανατολικογερμανίδας πριν από καμιά δεκαριά χρόνια. «Μας έλεγαν αλήθεια για το «κομμουνιστικό» καθεστώς, όμως μας έλεγαν ψέμματα για τον καπιταλισμό».

Εκλογικά αλισβερίσια στα Γιάννενα

Στις προηγούμενες δημοτικές στα Γιάννενα υποψήφιος δήμαρχος του Κ.Κ.Ε. ήταν ένας τύπος Σπύρος Εργολάβος. Όταν η δημοτική αρχή του Γκόντα ιδιωτικοποιούσε την Όαση, έστελνε τα Μ.Α.Τ. στο Ξενία για να δείρουν και να συλλάβουν τους πολίτες που διαμαρτύρονταν, γκρέμιζε το Ξενία και το παραχωρούσε στο Μήτση, κατέστρεφε την κεντρική πλατεία κτλ κτλ...ο Εργολάβος και το ΚΚΕ έβγαζαν το σκασμό. Το Σεπτέμβρη ο Εργολάβος ανακοίνωσε ότι ο ίδιος και η συντριπτική πλειοψηφία των μελών της παράταξης του στηρίζουν Γκόντα. Ο Γκόντας απάντησε: «Η συμπίρρευση αυτή στηρίζεται σε αρχές και αξίες, τις οποίες ο Σ. Εργολάβος και τα υπόλοιπα μέλη, με απαράμιλλο ήθος και γνωστή συνέπεια, υπηρετούν...»

Πέσ' το ψέματα!!

Τελικά, με τη στήριξη μεγαλοεπιχειρηματιών και εργολάβων και με ένα ψηφοδέλτιο που χώραγε από φασιστοειδή του ΛΑΟΣ (Π. Αποστόλου) μέχρι πρώην υποψήφιους δημάρχους του ΚΚΕ (Σ. Εργολάβος), ο Γκόντας ξαναβγήκε δήμαρχος από τον 1ο κιόλας γύρο, χάρη στην ψήφο του γιαννιώτικου λαού! Γι' αυτό και εμείς δε μπορούμε παρά ν' αναρωτηθούμε... τελικά τι παίζει με το γιαννιώτικο νερό (βλ. σελ. 5).

7 Σεπτέμβρη, Γιάννενα: Εν χορδαίς & οργάνοις τοποθετήθηκε ο θεμέλιος λίθος στη θέση που μέχρι το Μάη βρισκόταν το Ξενία. Ο δήμαρχος Γκόντας και ο μεγαλοεπιχειρηματίας Μήτσης επιστέγασαν το αλισβερίσι τους με μια μαρμάρινη πλάκα. Ακολούθησαν δηλώσεις- αλληλογλειψίματα, όπου ο Μήτσης αφού μίλησε με τα καλύτερα λόγια για τον εαυτό του και την καριέρα του, στη συνέχεια ευχήθηκε τα εγκαίνια του ξενοδοχείου του να γίνουν σ' ένα χρόνο με δήμαρχο ξανά το Γκόντα. Τσάμπα του παραχώρησε την έκταση του Ξενία; Όχι βέβαια. Πέρα από τα λεφτά κάτω απ' το τραπέζι, και μια δήλωση στήριξης προεκλογικά καλή είναι...

Ποια Μάτζικα Ντε Σπελ?
Ποιος David Copperfield?
Ποιος Χουντίνι???

ΓΚΟΥΝΤΙΝΙ

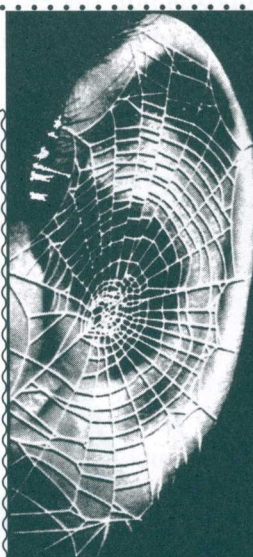
Εξαφανίζει Ξενία και Πλατεία
σε μία μέρα...

Αυτός είναι μάγος!!!

και τις δηλώσεις που έκανε, επιβεβαιώνεται ο μύθος της φτωχής πλην τίμιας Ελλάδος; «Η Ελλάδα είναι η μεγαλύτερη ναυτιλιακή δύναμη στον κόσμο, ενώ η Κορέα κατέχει υπερήφανα την πρώτη θέση στη ναυπηγική βιομηχανία παγκοσμίως και σχεδόν την δέκατη στον κατάλογο των ισχυρότερων βιομηχανιών...» «... Η εξέλιξη της κορεατικής ναυπηγικής βιομηχανίας δεν μπορεί να συζητείται χωρίς την αναφορά του ονόματος της Ελλάδας...» «...Οι συναλλαγές μεταξύ της ναυτιλιακής και ναυπηγικής βιομηχανίας των δύο χωρών είναι συνεχείς και πάλλουσες και οι κορεατικές εταιρείες παίρνουν μέρος στα «Ποσειδώνια», τη μεγαλύτερη ναυτιλιακή έκθεση του κόσμου που διεξάγεται στην Ελλάδα...» «...αναμένω από τους ηγέτες της βιομηχανίας και των δύο χωρών να συζητήσουν και να συμφωνήσουν τρόπους για την διμερή ενίσχυση των από κοινού διεθνών επενδύσεων στα Βαλκάνια...» Εν τω μεταξύ, τις ίδιες μέρες υπογράφηκε συμφωνία Ελλάδας-βουλγαρίας-ρωσίας για την κατασκευή του πετρελαιοαγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης. Ποιος πιστεύει ακόμα στην ελλαδίτσα που πάντα εξαρτάται από τις μεγάλες δυνάμεις;;;

27 & 28
Οκτώβρη διήμερο
εκδηλώσεων
της Ανοικτής
Συνέλευσης
Αναρχικών-
Αντιεξουσιαστών
Ιωαννίνων (βλ.
αφίσα)

Στο στέκι της
Ανοικτής Συνέλευσης
Αναρχικών-
Αντιεξουσιαστών
Ιωαννίνων
πραγματοποιήθηκε στις
3 Ιουνίου η πρώτη
του ανοικτή εκδήλωση.
Χαριστικό παζάρι, κουζίνα
και προβολή της ταινίας
'in this world', στην
πλατεία Σαπουτζάκη- στα
Πλατανάκια (μπροστά
στο στέκι).

Αυτοοργανώνοντας τις ζωές μας

2 μέρες ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ
στα Γιάννενα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27/10 ΣΤΕΚΙ ΣΤΑ ΠΛΑΤΑΝΑΚΙΑ (πλ.Σαπουτζάκη)

17:00 ΧΑΡΙΣΤΙΚΟ ΠΑΖΑΡΙ
19:30 ΠΡΟΒΟΛΗ ΝΤΟΚΥΜΑΝΤΕΡ
4ος ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
21:00 ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ
"ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ" /

ΣΑΒΒΑΤΟ 28/10 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ (Αμφιθέατρο φιλοσοφικής)

17:00 ΧΑΡΙΣΤΙΚΟ ΠΑΖΑΡΙ
18:00 ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ "ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ
ΑΝΑΓΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ ΜΑΣ"
21:00 ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ BUFFONATA
"Ο ΘΕΙΟΣ ΠΑΤΗΡΟΣ" ΚΑΙ ΟΙ ΣΟΥΠΕΡ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ
AUGUSTO BOAL
22:30 ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΒΑΛΠΟΥΡΓΙΑ ΝΥΧΤΑ
INCOGNITA SPERANS

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Στέκι στα Πλατανάκια
(πλατεία Σαπουτζάκη)
e-mail sin_ana_io@yahoo.gr

Από πέρυσι τον Αύγουστο που έλαβε χώρα η «προβοκάτσια με το νερό» (Πρωινός Λόγος 03-08-05), μας είχε γεννηθεί η ιδέα να βρούμε τους... «προβοκάτορες». Όχι μόνο για να μας μιλήσουν για το πώς έκαναν ένα ολόκληρο δημαρχείο και τη δημοτική επιχείρηση ύδρευσης να τρέχουν και να μην φτάνουν, αλλά (και αυτό έχει πολύτιμη σημασία) για να καταγραφεί και η άποψη τους, μιλώντας αυτοί για τους εαυτούς τους. Δυσκολευτήκαμε λίγο να βρούμε κάποιον από αυτούς, μα στο τέλος τα καταφέραμε...

ΑΛ.: Νομίζω ξέχασα το ποιο σημαντικό, τώρα αυτά που σου λέω είναι η δικιά μου άποψη, όχι όλων των «προβοκατόρων» και κράτα το καλά αυτό και πάμε ένα χρόνο πίσω από τη δράση, στο καλοκαίρι του 2004 όταν οι διακοπές στο δίκτυο ήταν απανωτές και πολύωρες και μάλιστα ακούστηκαν και πολλά στην πόλη για την ποιότητα του νερού και την περιεκτικότητα του σε φαινόλες λόγω της γειτνίασης του αντλιοστασίου με εργοστάσιο επεξεργασίας ξυλείας. Πληροφοριακά εκείνες τις μέρες δε σήκωναν τηλέφωνο στη Δ.Ε.Υ.Α.Ι., ενώ τη μέρα της δράσης, το ίδιο πρωί έκαναν έκτακτο δ.σ. για να μας καταδικάσουν ως ...διατεταγμένους των εταιριών

"ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΜΦΙΑΛΩΜΕΝΟ!!!"

Α.Π.: Λοιπόν Αλέκο μίλησε μας λίγο για εσάς, ποιοι ήταν οι «προβοκάτορες του νερού»;

εμφιάλωσης και πολιτικούς εχθρούς της δημοτικής αρχής.

ΑΛ.: Χεχε! Εντάξει όχι και προβοκάτορες. Εμείς απλά καιγόμασταν να κάνουμε κάτι για την κατάσταση με το αστικό δίκτυο ύδρευσης των Ιωαννίνων. Τώρα το ποιοι το έκαναν δεν έχει σημασία, εννοώ ότι δεν ενδιαφέρουν τα πρόσωπα, μην ξεχνάς κιόλας ότι έγιναν και μηνύσεις κατά αγνώστων (γέλια)... Σημασία έχει ότι κάποιες και κάποιοι βρέθηκαν, συνεννοήθηκαν και έδρασαν με τα δικά τους μέσα για ένα ζήτημα που τους αφορούσε.

Α.Π.: Κάτσε, δηλαδή υπήρξαν στοιχεία επίσημα για την ακαταλληλότητα του νερού;

ΑΛ.: Αυτό δεν υπήρχε περίπτωση ποτέ να συμβεί. Άλλωστε τους ελέγχους στο νερό τους κάνει η ίδια η δημοτική επιχείρηση...δηλαδή σιγά μην ομολογούσαν ότι γεμίζουν το δίκτυο με νερό β' ποιότητας. Μα τα γεγονότα μιλάν από μόνα τους: είμαι σίγουρος ότι ξέρεις τουλάχιστον μια οικογένεια που σταμάτησε τότε να πίνει από τη βρύση και το έριξε στο εμφιαλωμένο, επίσης

Α.Π.: Και ποιες ήταν δηλαδή οι πιυχές αυτού του ζητήματος;

και αυτό είναι το πιο κραυγαλέο, οι περισσότερες καφετέριες στα Γιάννενα ξεκίνησαν να σερβίρουν μπουκαλάρια εμφιαλωμένο μαζί με τον καφέ και πες μου εσύ ποιος ιδιοκτήτης θα έμπαινε σε τέτοιο έξοδο αν πράγματι οι γιαννιώτες δεν είχαν πάψει να εμπιστεύονται το νερό της βρύσης.

Α.Π.: Τώρα που το λες...μα τότε δεν ήταν που βγήκε ο δήμαρχος και έπινε νεράκι στα κανάλια live για να καθησυχάσει τους καταναλωτές;

ΑΛ.: Αϊ γεια σου. Τότε ήταν που έκανε τα караγκιοζιλίκια ο Γκόντας. Πήγε να μαζέψει τα ασυμμάζευτα, μα η πόλη βούιζε. Άσχετα αν τώρα ένα μεγάλο κομμάτι της το ξεχνάει και έχει ήδη κάνει τρόπο ζωής της το νέο μοντέλο υδροκαταναλωτή: νερό απ' τη βρύση για όλες τις άλλες χρήσεις και εμφιαλωμένο για το ξεδίψασμα. Εμείς λοιπόν, ένα χρόνο μετά και ξέροντας πως τον Αύγουστο λόγω ζέστης τα μικρόβια κάνουν πάρτι στο νερό και πως πάντα τα τελευταία χρόνια την περίοδο εκείνη το δίκτυο τα παίζει –το ίδιο έγινε και φέτος με τις εργατικές στα κάτω Μάρμαρα- είπαμε να δράσουμε..

Α.Π.: Δηλαδή;

ΑΛ.: Μαζεύτηκε κάποιος κόσμος πρωτοβουλιακά, είχε μια καλή ιδέα, έβγαλε 35.000 φειγ βολάν και με τη βοήθεια κάποιων κοντινών ανθρώπων

καταφέραμε και γεμίσαμε την πόλη σε χρόνο μηδέν. Δεν πάει να έβγαλε ο Γκόντας τα συνεργία καθαριότητας, δεν πάει να μας έβριζε το γραφείο τύπου του δήμου...στον Πρωινό Λόγο αναφέρομαι, το μήνυμα είχε περάσει. Ο φορέας διαχείρισης του νερού στην πόλη είχε ουσιαστικά εγκαταλείψει το δίκτυο για να έρθει να καλύψει το κενό στην κατανάλωση το ζαγόρι, ο βίκος, τα τζουμέρκα και οι άλλες εταιρίες εμφιάλωσης.

Ε ί ν α ι
γ ν ω σ τ ό
ά λ λ ω σ τ ε,
σ τ ο ν
κ α π ι τ α λ ι σ μ ό
π ρ ώ τ α
δ η μ ι ο υ ρ γ ε ί τ α ι η

(τεχνητή) σπανιότητα ενός αγαθού και μετά έρχεται η εμπορευματοποίηση, οι δυνάμεις της αγοράς για να μας λυτρώσουν...πουλώνοντας μας το αντίστοιχο προϊόν. Εν τω μεταξύ –για όσους κάνουν ακόμα πως δεν καταλαβαίνουν- το χρήμα ρέει άφθονο.

Α.Π.: Τι εννοείς με αυτό;

ΑΛ.: Νομίζω μια έρευνα στο internet θα πείσει και τον πλέον δύσπιστο. Στα site τους όλες οι εταιρίες εμφιάλωσης της περιοχής μιλάνε για ιλιγγιώδη ποσοστά αύξησης των κερδών τους. Και ας λένε ότι οι πωλήσεις αυξήθηκαν λόγω της διαφήμισης με το Ζαγοράκη. Οι τύποι βγάζουν άπειρα φράγκα και μάλιστα από ένα προϊόν που ούτε καν παράγουν!!! Απλά παλιότερα δε γινόταν αυτό γιατί έπρεπε πρώτα να δουλευτεί το πέρασμα από τη βρύση στο μπουκαλάκι....και η

αμέλεια της δημοτικής επιχείρησης για τη συντήρηση του δικτύου δεν ήταν ούτε αθώα ούτε τυχαία.

Α.Π.: Έχεις δίκιο. Μιλάμε για πολλά λεφτά. Πόσο μάλλον όταν το νερό δεν μπορεί να υποκατασταθεί από κάτι το ισοδύναμο. Δηλαδή αν η εμπορευματοποίηση συνεχίσει δε θα αργήσει και η στιγμή που αν δεν έχεις λεφτά θα πεθαίνεις κυριολεκτικά της δίψας.

ΑΛ.: Δεν ξέρω αν πλησιάζει αυτή η μέρα, αλλά σε άλλες γωνιές του πλανήτη αυτό έχει συμβεί. Η πιο γνωστή περίπτωση μάλλον πρέπει να είναι η 3η μεγαλύτερη πόλη της Βολιβίας, η Κοτσαπάμπα με 800.000 κατοίκους. Εκεί στα τέλη των 90ς η δημοτική επιχείρηση ύδρευσης - διαφορετική περίπτωση απ' τη δική μας είναι η αλήθεια- πωλήθηκε σε ιδιώτες και τους δόθηκαν τα αποκλειστικά δικαιώματα για το νερό της περιοχής σε κάθε του μορφή. Η εταιρία λοιπόν εξάσκησε τα δικαιώματα που της έδωσε η «ελεύθερη αγορά» τοποθετώντας μετρητές και στα πηγάδια και στις γεωτρήσεις που ήδη υπήρχαν στην πόλη και το χειρότερο ακόμα...έστειλε υπαλλήλους της εταιρίας στα σπίτια μετά από κάθε βροχή για να ελέγξουν αν υπάρχουν δεξαμενές συλλογής βρόχινου νερού για να χρεώσουν αντίστοιχα!!!

Α.Π.: Και τι έγινε τότε;

ΑΛ.: Μα τι να γίνει; Αν σου κλέβουν τη ζωή, γυρίζεις και την παίρνεις πίσω. Έτσι απλά.

Το Γενάρη του 2000 οι απλές διαδηλώσεις ενάντια στην εταιρία και την κυβέρνηση μετατράπηκαν σε γενικές απεργίες, οδομαχίες, μια πραγματική εξέγερση. Να φανταστείς ότι η κυβέρνηση κήρυξε στρατιωτικό νόμο στη Κοτσαπάμπα, βγήκε ο στρατός στους δρόμους, να υπερασπιστεί τα αφεντικά του. Τελικά τον Απρίλη το συμβόλαιο ακυρώνεται και ο έλεγχος του δικτύου περνάει στη μετωπική οργάνωση του αγώνα για το νερό της Κοτσαπάμπα.

Α.Π.: Πιστεύω πως δεν υπάρχει κάτι άλλο να ρωτήσουμε. Εκτός αν θέλεις να συμπληρώσεις οτιδήποτε. Και να μην το ξεχάσουμε, ελπίζουμε να περίσσεψε κανένα φειγ βολάν να το βάλουμε στο εντυπάκι;

ΑΛ.: Και βέβαια να σας δώσω, έχω και τις εφημερίδες εκείνων των ημερών. Αυτό που ήθελα να πω για τέλος, σαν αυτοκριτική, ένα χρόνο μετά, είναι πως καλή η δράση αυτή μα δεν υπήρχε κάτι οργανωμένο από πίσω για να υπάρξει και συνέχεια. Μιας και δε σταμάτησε η διαδικασία εμπορευματοποίησης του νερού, νομίζω πως πρέπει να κάνουμε πολλά παραπάνω από μια εύστοχη και έξυπνη δράση χωρίς την αντίστοιχη συνέχεια.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΔΕΥΑΙ ΣΕ ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

Μήνυση για τη «δυσφήμιση»

Τα γεγονότα της επίθεσης του Ισραηλινού κράτους στο Λίβανο, όπως και οι αντιδράσεις σε διεθνές επίπεδο είναι λίγο – πολύ γνωστά. Με μια πρώτη, επιφανειακή ματιά, τα στρατόπεδα των αντιμαχόμενων και των εμπλεκόμενων είναι «ξεκάθαρα» οριοθετημένα. Από τη μία το κράτος του Ισραήλ με τις ΗΠΑ, από την άλλη η Χεζμπολάχ (αυτοανακηρυχσόμενη εκπρόσωπος του λιβανέζικου λαού) με τη Συρία και το Ιράν και στη μέση η «διακοσμητική» κυβέρνηση του Λιβάνου, παρέα με τους συνήθεις ειρηνοποιούς στρατιώτες των κρατών της Ε.Ε.. Είναι πλέον

μεγαλύτερο βαθμό, της Χεζμπολάχ αγνοεί το αντιπολεμικό κίνημα στο Ισραήλ, καθώς και τον ολοκληρωτικό χαρακτήρα της (Χεζμπολάχ).

Οι αντιπολεμικές και αντιμιλιταριστικές φωνές στο Ισραήλ δε σίγησαν, ούτε μέσα στο γενικευμένο κλίμα συναίνεσης που υπήρχε για την επίθεση στο Λίβανο. Οι φωνές αυτές όμως αποσιωπήθηκαν έντεχνα, με στόχο την παρουσίαση των εβραίων στο Ισραήλ, αλλά και στον υπόλοιπο πλανήτη ως ένα ομοιογενές σύνολο, που στηρίζει και ταυτίζεται με τις επιλογές της κυριαρχίας στο Ισραήλ.

Ο

Πόλεμος στο Λίβανο και η
συνάντηση του αντιπολεμικού κινήματος
με τους μουτζαχεντίν

Όσον

αφορά το ζήτημα

σαφής ο τρόπος, με τον οποίο τα κράτη της Ε.Ε., μεταξύ των οποίων η τιμημένη Ελλάδα, επιβάλλουν με τη στρατιωτική τους παρουσία τις «δυτικές» αξίες της δημοκρατίας, της ελευθερίας, ή αλλιώς τα γεωπολιτικά – οικονομικά συμφέροντά τους.

Για άλλη μια φορά το αντιπολεμικό κίνημα, από την πρώτη στιγμή έδειξε τα αντανakλαστικά του κατεβαίνοντας στους δρόμους, φωνάζοντας ενάντια «στον ιμπεριαλισμό, τους αμερικάνους, το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ» (... α! και τον πόλεμο), συντασσόμενο με τους μουτζαχεντίν (αυτή τη φορά) της Χεζμπολάχ. Αυτή ήταν η κυρίαρχη εικόνα – άποψη του αντιπολεμικού κινήματος με τον αντιαμερικανισμό, τον αντισημιτισμό (υπό το πέπλο του αντισιωνισμού) και το φιλομουτζαχεντινισμό διαβαθμισμένο ανάλογα με τις συνιστώσες που συμμετείχαν σε αυτό. Η υποστήριξη, σε μικρότερο ή

της υποστήριξης της Χεζμπολάχ στα πλαίσια του αντιιμπεριαλισμού και τους αντισιωνισμού, αγνοείται ηθελημένα ο ολοκληρωτικός, εθνικοθρησκευτικός της χαρακτήρας, καθώς και η εναντίωσή της προς κάθε κοινωνικό, απελευθερωτικό πρόταγμα. Η κοινωνική δυναμική που διαθέτει, σε συνδυασμό με τη μιλιταριστική της οργάνωση είναι αρκετά για την ενσάρκωση στα μυαλά κάποιων της φιγούρας του «αντιιμπεριαλιστή, λαϊκού αγωνιστή που αντιστέκεται στην επίθεση της βάρβαρης πολεμικής μηχανής του ιμπεριαλιστικού Ισραήλ».

Απέναντι στα ψευδοδιλήμματα της συμπαρατάξης με τη μία ή την άλλη πολεμική μηχανή δηλώνουμε ξεκάθαρα ότι τασσόμαστε με τον εσωτερικό εχθρό, δηλαδή κάθε αντικαπιταλιστική και αντικρατική φωνή που προδίδει συνειδητά τις εθνικοθρησκευτικές, διαταξικές συμμαχίες.

Το κείμενο που παραθέτουμε στη συνέχεια, γράφτηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου (τον Ιούλιο) από τη λιβανέζικη ομάδα «Ελευθεριακή Κομμουνιστική Εναλλαγή» (Al Badil Al Chououi Al Taharruri). Δημοσιεύτηκε στη Γαλλία από την Alternative Libertaire (27/7/2006). Η ελληνική μετάφραση έγινε από «Ούτε Θεός, Ούτε Αφέντης» και δημοσιεύτηκε στο www.anarkismo.net, αλλά και στο athens.indymedia.org. Οι φωτογραφίες επιλέχθηκαν από εμάς.

Το κείμενο παρατίθεται αυτούσιο αν και όχι μόνο δεν ταυτιζόμαστε, αλλά διαφωνούμε κιόλας με ορισμένες απ' τις θέσεις που προβάλλονται. Παρόλα αυτά θεωρούμε σημαντικό να προβληθεί μια ελευθεριακή άποψη από τους ίδιους τους ανθρώπους που υφίστανται στο πετσί τους τις συνέπειες του πολέμου. Γιατί, λιβανέζικος λαός δεν είναι μόνο η Χεζμπολάχ και οι υποστηρικτές της...

Λέμε Όχι σε Χεζμπολάχ, Μπούς, Ε.Ε., Ισραήλ και λιβανέζικη κυβέρνηση

Για μια ακόμα φορά, ο Λίβανος ενεπλάκη βαθιά σε έναν πόλεμο του οποίου κανένας δεν γνωρίζει το τέλος. Η 12η Ιούλη η λιβανέζικη Χεζμπολάχ, ένα πολιτικό και θρησκευτικό κίνημα των σιιτών, απήγαγε δύο Ισραηλινούς στρατιώτες πίσω από τις συνοριακές γραμμές του νότιου Λιβάνου, ενώ σκότωσε και άλλους οκτώ. Το Ισραήλ δεν χρειάστηκε τίποτα περισσότερο από αυτό για να εφαρμόσει το σχέδιο επίθεσής του, το οποίο είχε προετοιμάσει νωρίτερα, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που το έκανε το 1982, όταν εισέβαλε στο Λίβανο, χρησιμοποιώντας μια άθλια οργανωμένη απόπειρα δολοφονίας ενάντια στον πρεσβευτή του Ισραήλ στο Λονδίνο ως πρόφαση.

Αλλά αυτή τη φορά, η ισραηλινή επίθεση είναι ασύγκριτης κλίμακας: κανένας στο Λίβανο δεν έχει ξαναδεί κάτι τέτοιο. Είναι χειρότερο από μια χερσαία

εισβολή στο Λίβανο, επειδή γίνονται ταυτόχρονες αεροπορικές και θαλάσσιες επιθέσεις παντού στη χώρα. Πλήρεις επιθέσεις παντού: το αεροδρόμιο, τα νότια προάστια της Βηρυτού, που αποτελούν το προπύργιο της Χεζμπολάχ, οι κύριοι δρόμοι που συνδέουν τις πόλεις και τις περιοχές της χώρας, τα λιμάνια, οι κατοικημένες περιοχές κ.λπ....

Ο στόχος είναι να παραλύσει συνολικά η χώρα και να διαδοθεί η αίσθηση και το κλίμα φόβου, κάτι που δεν μπορεί να γίνει χωρίς να σκοτωθούν πολίτες. Σήμερα, οκτώ ημέρες μετά από το πολεμικό αυτό ξέσπασμα, 180 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί. Αρκετές ενδείξεις μας λένε ότι η σύγκρουση δεν πρόκειται να τελειώσει, δεδομένου ότι οι δυτικές χώρες έρχονται σε επαφή με τις ΗΠΑ για να πιέσουν τους Ισραηλινούς (!) να επιτρέψουν την εκκένωση της χώρας από τους πολίτες τους, κάτι που δεν είχε

συμβεί με τέτοια βιάσύνη ούτε ακόμη και κατά τη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου του 1975...

Η επιθεση αυτή πρέπει να αναλυθεί με βάση μια ευρύτερη άποψη: για μας, το όλο ζήτημα εντάσσεται στα πλαίσια του αμερικανικού προγράμματος για ολοκλήρωση την περιοχή της Μέσης Ανατολής. Ο Μπους θέλει μια μεγάλη περιοχή που θα είναι υπέρ του, συμπεριλαμβανομένων και των αραβικών χωρών και του Ισραήλ, κάτι που θα οδηγούσε στο τέλος, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, της σύγκρουσης της Μέσης Ανατολής. Το Ιράν και η Συρία αντιτάσσονται σε αυτό το πρόγραμμα, κάτι που, προφανώς, είναι σωστό. Αλλά το άσχημο είναι ότι οι χώρες αυτές που υποστηρίζουν τη Χεζμπολάχ και που αγωνίζονται ενάντια στα σχέδια του Μπους και της ισραηλινής κυβέρνησης είναι ολοκληρωτικά αντιδραστικές χώρες.

Από την άλλη πλευρά, η Χεζμπολάχ (που σημαίνει το Κόμμα του Θεού!!) είναι ένα κόμμα, το οποίο, παρ' όλα όσα έχει κάνει για να απομακρυνθεί το Ισραήλ από το νότιο Λίβανο και παρά το μεγάλο αριθμό μαρτύρων του που στέλνονται για να εκπληρώσουν το θρησκευτικό καθήκον τους - ένα εισιτήριο μιας διαδρομής στον παράδεισο με το μέλι και τις γυναίκες - δεν έχει ικανοποιήσει τις προσδοκίες των Λιβανέζων εδώ και πολλά χρόνια. Το «Κόμμα του Θεού» βρίσκεται κάτω από ιρανική εξουσία και, έτσι, είναι σαφώς και κατά adιάλλακτο τρόπο ενάντια στην ελευθερία.

Το θέμα είναι απλό: δεν είναι δυνατόν να ζήσει κανείς στα προάστια που ελέγχει. Στα χωριά όπου επικρατεί

η Χεζμπολάχ, δεν μπορείς να ακούσεις μουσική και ο χορός της κοιλιάς είναι απαγορευμένος. Το «Κόμμα του Θεού» ήταν παλαιότερα κόμμα της αντίστασης και της θυσίας, τώρα είναι ένα κόμμα με αφόρητους κανόνες: οι γυναίκες αναγκάζονται να ντύνονται στο μελαχρινό μαύρο, η πώληση οινοπνεύματος είναι απαγορευμένη, ενώ παρέχεται έμμεση υποστήριξη στη Συρία (με δωροδοκίες, ή και με συριακό έλεγχο όλων σχεδόν των λιβανέζικων θεσμών, κ.λπ...).

Υποστηρικτές της Χεζμπολάχ κραδαίνουντα: μια φωτογραφία του Νασράλα, ένα πιστόλι και ένα βιβλίο...το οποίο δεν είναι σίγουρα το Κομμουνιστικό Μανιφέστο...

Μ' αυτό τον τρόπο, η Χεζμπολάχ έχει δημιουργήσει μια ισχυρή λαϊκή αντίδραση ενάντια της. Μερικούς μήνες πριν, οι λιβανέζοι πολιτικοί ηγέτες συναντήθηκαν στο Κοινοβούλιο για να βρεθεί μια λύση στα κρίσιμα προβλήματα της χώρας, συμπεριλαμβανομένου και του ζητήματος του οπλισμού της Χεζμπολάχ. Στην πραγματικότητα, η Χεζμπολάχ αρνείται να παραδώσει τα όπλα της στο λιβανέζικο στρατό και έχει γίνει κράτος εν κράτει. Και έτσι, με μεγάλη υπεροψία, ο αρχηγός της Χεζμπολάχ Hassan Nasrallah, απευθύνει τις βίαιες και μεσαιωνικές απειλές του (αποκεφαλισμό, ακρωτηριασμό των χεριών...) ενάντια σε εκείνους που θα προσπαθούσαν να αποσπάσουν τον οπλισμό του. Αλλά και

δεν έχει κάνει τίποτα ενάντια στο Ισραήλ για χρόνια, εκτός από τη διεκδίκηση των κτημάτων του Cheeba. Η Χεζμπολάχ προκαλεί φόβο λόγω του φανατισμού της, αλλά και λόγω της δημοτικότητας της οποίας χαίρει σε μερικά τμήματα της λιβανέζικης κοινωνίας, κυρίως μέσω της προβολής των «μαρτύρων της πατρίδας». Αν η Συρία και το Ιράν (ιδιαίτερα το Ιράν) δεν τη χρηματοδοτούσε η Χεζμπολάχ δεν θα υπήρχε.

Μετά από την ταπεινωτική υποχώρηση από τη Συρία και το Λίβανο, δύο μεγάλα πολιτικά γεγονότα συνέβησαν: το ένα στις 14 Μάρτη (ημερομηνία της τεράστιας διαδήλωσης που πραγματοποιήθηκε μετά από τη δολοφονία του πρωθυπουργού Rafic Hariri) και το άλλο στις 8 Μάρτη, μέρα που έγινε μια διαδήλωση υπέρ της Συρίας, η οποία έχει επανασυνδεθεί με τη χριστιανική τάση του Αουη, δεδομένου ότι του έχουν υποσχεθεί την προεδρία της Δημοκρατίας.

Πιστεύουμε ότι η διαδήλωση στις 14 Μάρτη είναι ένα σχετικά «επαναστατικό» γεγονός, δεδομένου ότι στη διαδήλωση στις 8 Μάρτη συμμετείχαν Σύριοι σαμποταριστές και διεφθαρμένα λιβανέζικα στοιχεία που αναπολούν το νοσταλγικό καθεστώς.

Ησυμπεριφορά του Κομμουνιστικού Κόμματος Λιβάνου έχει προκαλέσει σάλο. Με μερικά πρόσωπα στις γραμμές του, στην πλειοψηφία τους νοσταλγούς του αραβικού νασσερισμού, είναι μια τρίτη, χωρίς επιρροή και πολύ αδύνατη, τάση. Από το Κομμουνιστικό Κόμμα Λιβάνου διασπάστηκε μια ομάδα που ονομάστηκε «Κομμουνιστική Intifada», κοντά στην οποία βρισκόμαστε ως ομάδα.

Τέλος, για μια ακόμα φορά, η πολιτική θέση που πρέπει να πάρουμε για την αντιμετώπιση αυτών των γεγονότων πρέπει να είναι σαφής, πέρα από την απλή καταγγελία της ισραηλινής επίθεσης. Λέμε «Όχι» στη Χεζμπολάχ ως ένα αντιδραστικό, θρησκευτικό και φιλο-ιρανικό πολιτικό κόμμα. Λέμε «Όχι» στους Μπους, Μπλερ και Σιράκ, οι οποίοι αντιμετωπίζουν τις επιθέσεις ως δυσανάλογες (καταστροφή του Λιβάνου προκειμένου να ανακληθούν πίσω οι στρατιώτες), αλλά και στην «νόμιμη αυτοάμυνα» του Ισραήλ. Λέμε «Όχι» στη συμπεριφορά του Συμβουλίου Ασφαλείας του Ο.Η.Ε, που φοβάται και είναι διφορούμενο στην πολιτική του. Λέμε «Όχι» στη λιβανέζικη κυβέρνηση που είναι ανίκανη, αδύνατη, αντιφατική και σπαταλά το χρόνο της ικετεύοντας για βοήθεια, μετρώντας μόνο τα θύματα και καταφεύγοντας στα διεθνή δικαστήρια.

Πρέπει να συγκληθεί μια μεγάλη συνδιάσκεψη για μια νέα αριστερή τάση, που άρχισε να γίνεται πραγματικότητα στη διαδήλωση της 14 Μάρτη. Είναι ο μόνος τρόπος για μας, να ασχοληθούμε με την κατάσταση αυτή. Και καθώς περιμένουμε για την κίνηση αυτή, πρέπει να βρούμε τα τρόφιμα και ειδικά τα φάρμακα για περίπου ένα εκατομμύριο Λιβανέζων που έχουν μεταβληθεί σε εσωτερικούς πρόσφυγες από την αρχή του πολέμου. Περιμένοντας, επίσης, την κίνηση αυτή, ειρηνιστικές δυνάμεις πρέπει να επέμβουν υπέρ μιας αναπόφευκτης εκεχειρίας, η οποία μπορεί να ληφθεί μόνο μετά από πιέσεις και στους δύο εμπολέμους στους οποίους ο καθένας φωνάζει τώρα «δεν μας αρέσετε».

Λίβανος, 17 Ιούλη 2006

Απεργία στον ιδιωτικό τομέα: όταν ο νόμος δεν είναι το δίκιο του εργάτη

Το νομικό πλαίσιο

Ως νόμιμη στην Ελλάδα αναγνωρίζεται μόνο η απεργία η οποία πραγματοποιείται υπό την καθοδήγηση συνδικαλιστικής οργάνωσης, νόμιμα συστημένης* και υπό τον όρο ότι τα αιτήματα των εργαζομένων είναι οικονομικά ή εργασιακά (συνθήκες παροχής εργασίας, αμοιβή, συνδικαλιστική δράση) και όχι αμιγώς πολιτικά. Θεωρείται παράνομη, δηλαδή, η «αδέσποτη» απεργία που πραγματοποιείται αυθόρμητα με πρωτοβουλία των εργαζομένων καθώς και η «πολιτική» απεργία –εκείνη που στρέφεται κατά της γενικότερης κυβερνητικής πολιτικής ή λειτουργεί ως μέσο πίεσης κατά της νομοθετικής ή της δικαστικής εξουσίας και φυσικά δεν προβλέπεται απεργία για στήριξη πολιτικής ιδεολογίας (π.χ. υπέρ απεργού πείνας). Η απεργία αλληλεγγύης επιτρέπεται καταρχήν ελέγχεται, όμως, δικαστικά κατά πόσον έχουν συμφέρον από την έκβαση της κύριας απεργίας οι αλληλέγγυοι απεργοί (το ταξικό συμφέρον δεν είναι αρκετό...). Απεργία αλληλεγγύης σε παράνομη και καταχρηστική απεργία θεωρείται επίσης παράνομη και καταχρηστική.

Η απεργία όμως δεν αρκεί να είναι νόμιμη, θα πρέπει να μην είναι και καταχρηστική... Και στην πράξη σχεδόν μονότονη είναι η αξιολόγηση των απεργιών ως καταχρηστικών είτε λόγω του τρόπου άσκησής τους (κατάληψη χώρων εργασίας, διαπληκτισμοί με απεργοσπάστες και παρεμπόδιση της εισόδου τους) είτε μέσω διάφορων νομικών κατασκευών όπως η «αρχή του έσχατου μέσου» (σύμφωνα με την οποία της άσκησης του δικαιώματος της απεργίας θα πρέπει να έχει προηγηθεί η χρήση των ηπιότερων μέσων πίεσης: της διαπραγμάτευσης και της διατησίας) ή η

«αρχή της αναλογικότητας» ανάμεσα στο όφελος των απεργών και στη βλάβη του εργοδότη! Επίσης, αποκλείεται η απεργία κατά την «περίοδο ειρήνης» που ενδεχομένως να προβλέπει η Συλλογική Σύμβαση Εργασίας για ζητήματα που έχουν ρυθμιστεί με τη σύμβαση.

Η απεργία μπορεί να έχει διάφορες μορφές: διαρκής (με χρονικούς περιορισμούς κατά περίπτωση), περιστροφική, στάσεις εργασίας. Και η λευκή θεωρείται απεργία (και άρα μπορεί να κριθεί ως παράνομη και καταχρηστική).

Από τη στιγμή που η απεργία θα

* Νόμιμα συστημένη οργάνωση μπορεί να είναι είτε σωματείο επιχειρησιακό/ κλαδικό / ομοιοεπαγγελματικό είτε ένωση προσώπων. Από το νόμο προβλέπεται συγκεκριμένη διαδικασία τόσο για τη νόμιμη σύσταση της συνδικαλιστικής οργάνωσης (σύμπραξη 10 τουλάχιστον ατόμων για την ένωση και 20 για το σωματείο, σύνταξη καταστατικού, δικαστική απόφαση, συγκεκριμένη εσωτερική δομή) όσο και για την νόμιμη κήρυξη της απεργίας (πρωτοβουλία της πλέον αντιπροσωπευτικής συνδικαλιστικής οργάνωσης, νομότυπη σύγκληση Γ.Σ., τήρηση ημερησίας διάταξης, ορθή σύνταξη του πρακτικού της απόφασης της Γ.Σ., συμμετοχή μόνο οικονομικά τακτοποιημένων μελών, μυστική όχι δια βοής ψηφοφορία, εμπρόθεσμη προειδοποίηση εργοδότη κ.α.) Η τυπικότητα ως προς τα διαδικαστικά εύκολα οδηγεί σε παραλείψεις (παραλείψεις οι οποίες φυσικά επισημαίνονται από το νομικό επιτελείο της επιχείρησης που προσφεύγει στην –τυφλή πάντα– δικαιοσύνη ζητώντας και πετυχαίνοντας, συνήθως, να κηρυχθεί παράνομη η κινητοποίηση.

χαρακτηριστεί παράνομη η συμμετοχή σε αυτή θεωρείται ότι ισοδυναμεί με οικειοθελή αποχώρηση (παραίτηση), ο εργοδότης έχει επιπλέον δικαίωμα να απολύσει τον εργαζόμενο και σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να ζητήσει και αποζημίωση από τους απεργούς. Στην πράξη, η προστασία της συνδικαλιστικής δράσης είναι ανεπαρκής, οι απεργοί απολύονται ούτως ή άλλως παρά τις νομικές εγγυήσεις, ενώ η δικαστική διεκδίκηση επαναπρόσληψης είναι δύσκολη ιδίως όταν πρόκειται για ολιγομελή σωματεία.

Συμπέρασμα: Η νόμιμη και μη καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, του «πιο ισχυρού όπλου των εργαζομένων» δεν είναι εύκολη... Υπάρχει άλλωστε και η πολιτική επιστροφή των απεργών (Ο.Α. 1986, ναυτεργάτες πρόσφατα) από την κυβέρνηση -με τις ευλογίες και του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Σε κάθε περίπτωση, ο τρόπος συνδικαλιστικής οργάνωσης εξαρτά αφενός το δικαίωμα της απεργίας από την βούληση ενός μικρού αριθμού προστατευόμενων συνδικαλιστών (των μελών του Δ.Σ), των μεγάλων ομοιοεπαγγελματικών, κλαδικών σωματείων οι οποίοι φτάνουν να λειτουργούν όχι ως εργάτες αλλά ως διαμεσολαβητές ανάμεσα στα αφεντικά και τους εργαζόμενους, αφετέρου καθιστά μη βιώσιμα τα ολιγομελή σωματεία, (τα μέλη των οποίων δεν έχουν ούτε χρόνο να τρέχουν για τα διαδικαστικά ούτε αρκετά χρήματα ώστε να καλύπτουν συνεχώς δικαστικά έξοδα). Παράλληλα, αποκλείονται όλες εκείνες οι ενέργειες οι οποίες θα καθιστούσαν την απεργία πιο αποτελεσματική (π.χ. κατάληψη χώρου εργασίας, μπλοκάρισμα της παραγωγής, αιφνιδιασμός εργοδότη).

Πέρα από το νομικό πλαίσιο:

Εμφανής είναι η προσπάθεια αποπολιτικοποίησης της απεργίας, περιορισμού των αιτημάτων σε συντεχνιακά – οικονομικά, ενώ παράλληλα γίνεται λόγος για τον «αντικοινωνικό χαρακτήρα» της. Επιχειρείται έτσι ο διαχωρισμός των εργαζομένων σε

κατηγορίες με συμφέροντα όχι κοινά αλλά αλληλοσυγκρουόμενα (εισαγωγή έννοιας «ρετιρέ» για συγκεκριμένες ειδικότητες ή κλάδους), ή ακόμα ο διαχωρισμός απεργών - κοινωνίας (π.χ. πελάτες/ καταναλωτές κατά εμποροϋπαλλήλων, επιβατικό κοινό κατά οδηγών μέσων μαζικής μεταφοράς)

Ενδεικτική η αντιμετώπιση από τα ΜΜΕ, τα οποία επιλέγουν να κοιτάξουν μια μαζική κινητοποίηση μέσα από το πρίσμα του περίφημου “μέσου πολίτη”: *ενός όντος χωρίς συγκεκριμένη ταυτότητα, δίχως άλλα κοινωνικά, οικονομικά, ιδεολογικά ή άλλα χαρακτηριστικά, πέρα από το γεγονός ότι κάθε φορά υφίσταται τις συνέπειες από τη διαμαρτυρία κάποιων κοινωνικών ομάδων. Μιας ιδεολογικής κατασκευής, δηλαδή, που δεν αντιστοιχεί σε καμιάν απολύτως ζωντανή πραγματικότητα αλλά προορίζεται να αντιπαραθέσει στις εκάστοτε “μειόψηφίες” την “κοινωνία” (κι ως μην αποτελεί, αυτή η τελευταία, τίποτα περισσότερο από το άθροισμα πολλών τέτοιων “μειοψηφιών”). Το νόημα είναι απλό: η απεργία (και η διαδήλωση) δεν αποτελούν νόμιμες και συνταγματικά κατοχυρωμένες διεκδικητικές πρακτικές, αλλά πτυχές μιας “αντικοινωνικής” δυσλειτουργίας που πρέπει -έστω και έμμεσα-*

να στιγματιστεί. Όταν τα δελτία ειδήσεων αναφέρονται σε μια απεργία ξεκινούν με το κλισέ περί «ταλαιπωρίας του κοινού».

Όπως παρατηρούμε και μέσα από την σύντομη περιγραφή του νομικού πλαισίου για τις απεργίες, ο ιδιωτικός κυρίως τομέας είναι

έναν τομέα που έντεχνα με τη συμβολή του νομικού κράτους, απομονώνει και εξοστρακίζει τις πάγιες τακτικές που έχουν οι εργαζόμενοι σε αυτό τον τομέα. Αν αυτή η τακτική συνδυαστεί με την ολοένα και μεγαλύτερη παρουσία «λευκών κολάρων», δηλαδή μιας σειράς προϊσταμένων και υπεύθυνων με εξειδικευμένες και σχετικά περιορισμένες αρμοδιότητες, (λόγω της απόλυτης τεχνολογικής ανάπτυξης, οι εργαζόμενοι στον «πάτο» φαινομενικά μειώνονται καθώς το κέρδος κάθε εταιρείας έχει αποδειχτεί πλέον ότι αυξάνεται όταν υπάρχει μια τεράστια πυραμίδα οργάνωσης και ελέγχου των εργαζομένων), διαπιστώνεται πως επιχειρείται η διάσπαση των εργαζομένων σε κατηγορίες με διαφορετικά οικονομικά και όχι μόνο

Η απεργία ως μέσο πάλης έχει απαξιωθεί τα τελευταία χρόνια. Όχι αδικώς, θα μπορούσε να πει κανείς, όταν μιλάμε για απεργίες εξ αρχής καπελωμένες από γραφειοκράτες συνδικαλιστές, κόμματα και μικροπολιτική, με αιτήματα που αφορούν είτε την αμυντική και ασθετική υπεράσπιση «κεκτημένων», είτε τη διεκδίκηση ψίχουλων. Οι απεργίες που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε δεν οργανώνονται από τα κάτω (από τους ίδιους τους εργαζόμενους και στις περισσότερες περιπτώσεις ούτε καν από τα πρωτοβάθμια σωματεία), αλλά από τις κεφαλές των εργατοπατέρων με βάση τις εκάστοτε πολιτικές συγκυρίες και στο πλαίσιο του κοινοβουλευτικού ανταγωνισμού...παρ' όλα αυτά, κάθε απεργία είναι μια ευκαιρία για κόντρα με την εργοδοσία, για ζύμωση στους χώρους δουλειάς και για υπενθύμιση των θέσεών μας απέναντι στην εργασία. Στις απεργίες πρέπει να αντιληφθούμε ότι συμμετέχουμε και για μας, αλλά και για όλους τους άλλους εργαζόμενους." (απόσπασμα από την μπροσούρα "όλα όσα θα θέλατε να μάθате για την εργατική νομοθεσία και το αφεντικό σας δεν θα θέλε να ξέρετε", Εργάτες- εργάτριες ενάντια στην εργασία, Αθήνα, Μάης 2006)

συμφέροντα, ενώ παράλληλα δημιουργείται η ψευδαίσθηση της ενεργής συμμετοχής στη διαχείριση κάθε επιχείρησης, με αποτέλεσμα τα συμφέροντα των αφεντικών να παρουσιάζεται ως δικό τους συμφέρον.

Η απεργία πρέπει να είναι νόμιμη για να μην έχει αρνητικά για τους εργαζόμενους αποτελέσματα όσον αφορά τον αγώνα τους για επιβίωση. Κάθε κίνηση που αποσυντονίζει τα σχέδια της κυριαρχίας, όπως το καθημερινό σαμποτάζ, η αυθόρμητη απεργία ή κατάληψη, η αλληλεγγύη των εργαζομένων, ο αιφνιδιασμός των αφεντικών απορρίπτονται ως παράνομες με νομικές κυρώσεις και απολύσεις. Επιπλέον όταν μια απεργία φτάνει στο σημείο έστω και στη νόμιμη μορφή της να αμφισβητήσει την ίδια τη δομή της εργασίας και να υιοθετήσει την ίδια την άρνηση του παθητικού ρόλου των εργαζομένων, αυτή η απεργία θα κριθεί παράνομη και θα παρουσιαστεί μέσω της προπαγάνδας της κυριαρχίας ως μια κίνηση που στρέφεται ενάντια στην κοινωνία.

Καταλήγοντας, αυτό που γίνεται ξεκάθαρο μέσα από το νομικό πλαίσιο για τις απεργίες και το πρόσφατο παρελθόν είναι πως οι μόνες απεργίες, οι οποίες μπορούν να δημιουργήσουν μια νέα κατάσταση ή έστω να αμφισβητήσουν έμπρακτα την πλέον αποδεκτή μίζερη αναπαραγωγή της καθημερινότητας, θα κριθούν «παράνομες» ή θα χρησιμοποιούν «παράνομα» μέσα. Ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση δεν είναι ένας νομοτελειακός σταθερός δρόμος. Η κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου βρίσκεται πιο συντονισμένα δομημένη απέναντι σε κάθε καταπιεσμένο από ποτέ. Ας πάψουμε λοιπόν να επαναπαυόμαστε στα νομιμοποιητικά πλαίσια κάθε κίνησής μας και να επιζητούμε τις ευλογίες του νόμου και των εργατοπατέρων και ας δημιουργήσουμε την καθημερινή άρνηση της νομιμότητας και της ίδιας της εργασίας συλλογικά και ατομικά..

Quiz-KOYIZ-KOYIZ-koyiz-quiz-QUIZ-QUIZ-KOYIZ-KOYIZ

ΝΤΑΚΟΒΟ
ΚΕΡΑΣΟΒΟ
ΒΡΙΣΤΟΒΟ
ΡΙΑΧΟΒΟ
ΜΕΤΣΟΒΟ
ΚΡΥΦΟΒΟ
ΚΟΣΟΒΟ
ΜΠΕΡΟΒΟ
ΜΠΟΥΚΟΒΟ
ΚΑΠΕΣΟΒΟ
ΓΚΡΙΜΠΟΒΟ
ΚΟΥΜΑΝΟΒΟ
ΤΕΡΟΒΟ
ΤΕΤΟΒΟ
ΝΤΡΟΥΓΚΟΒΟ
ΤΣΕΠΕΛΟΒΟ
ΣΡΜΠΙΝΟΒΟ
ΡΟΥΣΙΝΟΒΟ

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΣΩΣΤΑ ΚΑΙ
ΚΕΡΔΙΣΤΕ... SUPER ΔΩΡΑ!!!

Ποιητική συλλογή του Ανώνυμου Έλληναρά με τίτλο “Μειονότητες; Ποιές Μειονότητες;”

DVD με dolby surround + extras, της ταινίας "Τ' Έκανες στη Σρεμπρένιτσα Θανάση;", συμπαγωγής ΥΠΕΞ-Εκκλησίας της Ελλάδος.

Ένα πλήρες σετ εθνοκαθαριστικών προϊόντων "ΣΛΟΜΠΟ".

Μια μέρα με τους stars ΜΛΑΝΤΙΤΣ-ΚΑΡΑΤΖΙΤΣ στις εξωτικές βίλες του Βελιγραδίου, προσφορά του “Συνδέσμου Ελληνοσερβικής Φιλίας” - παράρτημα Ιωαννίνων.

Δωρεάν μετάβαση για 2 άτομα στο επόμενο συλλαλητήριο για την ελληνικότητα της Μακεδονίας, προσφορά της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης.

οι απαντήσεις και οι νικητές θα ανακοινωθούν στο επόμενο τεύχος.

Τίποτα δεν δείχνει ότι αυτό το τέλος θα είναι καλό. Οι κατεστημένες κοινωνίες έχουν τέτοια οικονομική και τεχνική δύναμη ώστε μπορούν να συμβιβάζονται και να κάνουν παραχωρήσεις στους απόκληρους. Έχουν αρκετά καλά συγκροτημένους στρατούς για να αντιμετωπίσουν τις έκτακτες περιστάσεις. Η απειλή όμως είναι ακόμα ζωντανή, μέσα και έξω απ' τα σύνορα των ανεπτυγμένων κοινωνιών. Εύκολα μπορούν να γίνουν ιστορικοί παραλληλισμοί με τους βάρβαρους που απείλησαν την κυριαρχία του πολιτισμού (παραλληλισμοί που προδιαγράφουν αυτό που θα γίνει), αλλά μπορεί κάλλιστα η δεύτερη βαρβαρική περίοδος να είναι η συνεχιζόμενη κυριαρχία του ίδιου του πολιτισμού. Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν πιθανότητες να συναντηθούν ξανά, στη διάρκεια αυτής της περιόδου, τα ιστορικά άκρα: δηλαδή οι πιο εξελιγμένη ανθρώπινη συνείδηση και η πιο άγρια εκμεταλλεόμενη ανθρώπινη δύναμη.

Όλα αυτά δεν είναι βέβαια σίγουρα.

Η κριτική θεωρία της κοινωνίας δεν περιλαμβάνει έννοιες που να επιτρέπουν την κάλυψη της απόστασης ανάμεσα στο παρόν και στο μέλλον, δεν δίνει υποσχέσεις, δεν έχει πετύχει, έχει παραμείνει αρνητική. Έτσι μπορεί να μένει πιστή απέναντι σ' εκείνους που, χωρίς ελπίδα, έδωσαν και δίνουν τη ζωή τους στη Μεγάλη Άρνηση.

Στις αρχές της φασιστικής περιόδου, ο Βάλτερ Μπένιαμιν έγραφε: «Αν έχουμε ακόμη μια ελπίδα, τη χρωστάμε σ' αυτούς που δεν έχουν καμία».

(Χ. Μαρκούζε)